

STATSMINISTERIET

Dato:

J.nr.: 5002-7

Sagsbeh.: HEK

Notat om Statsministerens besvarelse af samrådspørgsmål og AO-AQ, AU og AV fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg tirsdag den 23. februar 2010 om afviklingen af COP15.

Statsministeren anførte ved besvarelsen af samrådspørgsmålene bl.a.:

Jeg konstaterer, at vi endnu engang får lejlighed til at drøfte forberedelsen og afviklingen af COP15. Vi havde jo en meget grundig drøftelse i salen i forbindelse med forespørgselsdebatten for mindre end en måned siden. Ligeledes har jeg besvaret mundtlige paragraf 20 spørgsmål og 66 spørgsmål til skriftlig besvarelse fra dette udvalg. Det afspejler en stor interesse for emnet, og jeg deltager gerne i debatten.

Lad mig dog begynde med at slå fast, at min vurdering af COP15 ikke har ændret sig. Men nu, hvor der er et ønske om på ny at drøfte forløbet, skal jeg da gerne redegøre for hovedlinjerne.

Som jeg sagde under forespørgselsdebatten, var vores strategi baseret på et grundigt forarbejde, som ud over talrige politiske konsultationer også omfattede kontakt med en bred vifte af såvel danske som internationale organisationer og tænketanke.

Og jeg er nu engang overbevist om, at regeringens strategi om at søge at samle alle væsentlige aktører bag en politisk bindende aftale og inddragelsen af stats- og regeringschefer var dét, der gjorde det muligt at opnå bred enighed om en

aftale, der tager udgangspunkt i 2 gradersmålsætningen. Det gør Copenhagen Accord.

Det er en aftale, der blev forhandlet på plads i en repræsentativ gruppe af lande – helt i overensstemmelse med vanlig praksis i FN-regi. Og det er en aftale, der blev til, fordi vi forinden havde konsulteret bredt med både de mindst udviklede lande, de sårbare lande og østater, de nye vækstøkonomier og de store CO2-udledere.

For regeringen var det magtpåliggende at få alle med. Og i modsætning til, hvad der synes at være opfattelsen hos dagens spørgere, lykkedes det meget langt hen ad vejen, netop fordi, vi som COP formand konsulterede meget bredt.

Vi har da også både før, under og efter konferencen fået bred støtte fra langt de fleste lande og fra alle væsentlige landegrupper. København var ikke noget let møde, men selve den omstændighed, at så mange stats- og regeringschefer kom og engagerede sig, sikrede, at der kom et konstruktivt resultat ud af det i sidste ende. Det skylder vi tak for.

Det er sandt, at der også har været kritik. Det er nok uundgåeligt, når man for alvor bryder ny politisk grund i internationale forhandlinger. Men selv om der var nogle højrøstede kritikere, kan jeg slet ikke genkende et generelt billede af manglende tillid til formandskabet – heller ikke under selve COP'en.

Jeg har ikke lagt skjul på, at jeg gerne havde set Copenhagen Accord vedtaget som COP-beslutning. Nu blev den i stedet taget til efterretning. Men jeg synes ærlig talt, at vi kan være tilfredse med den positive respons, der har været på Copenhagen Accord. Og jeg synes, at det ville klæde spørgerne at lægge mærke til, hvilke lande og interesser, det er, som fortsat kritiserer københavnsaftalen. Det er hverken de største, de fattigste eller de mest udsatte ulande.

Set fra regeringens synspunkt, er der grund til at glæde sig over, at over 100 lande har tilsluttet sig eller indmeldt reduktionsmål eller reduktionsindsatser til Copenhagen Accord.

Det er lande, der samlet står for omkring 80% af de globale emissioner og af verdens befolkning.

Lad os nu se fremad og bygge videre på det resultat.